

ת"ד 11772/12/17 - מדינת ישראל נגד לירן ידגרוב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 11772-12-17 מדינת ישראל נ' ידגרוב
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לירן ידגרוב

הנאשם

הכרעת דין

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 262(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961(להלן: "**הפקודה**") בצירוף סעיף 238(2) לפקודה, עבירה של גרימת נזק לאדם ולרכוש, בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**") ובעבירה של אי שמירת מרחק, בניגוד לתקנה 49 לתקנות.

על-פי עובדות כתב האישום ביום 7.2.17 סמוך לשעה 17:20, נהג הנאשם לבדו ברכב ג'יפ משטרתי מסוג טיוטה בכביש 1 מכיוון שער הגיא לכיוון שורש. לפני הנאשם נהג מר מחמד אבו דהים במשאית שגררה נגררת ועימו 3 נוסעים נוספים. הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא שמר מרחק מהמשאית ומהעגלה והתנגש בעוצמה בחלקה האחורי של העגלה.

כתוצאה מהתאונה נפגעו נוסעי המשאית ונזקקו לטיפול רפואי בבית חולים וכלי הרכב המעורבים בתאונה ניזוקו.

המחלוקת בין הצדדים וטענותיהם

הנאשם הודה בעובדות כתב אישום אך קיימת מחלוקת בין הצדדים בנוגע לסעיף האישום המתאים לעובדות כתב האישום.

לטענת המאשימה לתביעה קיימת הפרורגטיבה לבחור את סעיף העבירה המתאים וכי עליה מוטלת החובה להוכיח את התקיימות העבירה. לטענתה בנסיבות בהן התנגש הנאשם בלא סיבה הנראית לעין וללא הסבר מניח את הדעת באשר לנסיבות התרחשות התאונה, הרי שהוא נהג ברשלנות ולא ניתן להסתפק בכך שנהג בחוסר זהירות.

ב"כ הנאשם טען כי על פי עובדות כתב האישום פגע רכב הנאשם ברכב שלפניו כיון שלא שמר מרחק וכתוצאה מכך

נגרמה תאונה קלה מאוד בתוצאותיה. לטענתו נסיבות כתב האישום מתאימות לנהיגה בחוסר זהירות ועל כן ביקש לזכות את הנאשם מעבירה של נהיגה בקלות ראש ולהרשיעו, בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות.

דין והכרעה

מה בין סעיף 62(2) לפקודה לבין תקנה 21(ג) לתקנות

הוראות סעיף 62 (ב) לפקודה קובע כי:

"העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין:

(2) נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה".

תקנה 21(ג) לתקנות קובעת כי:

"לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".

בין שתי הוראות החיקוק קיימים מספר הבדלים.

שתי הוראות החיקוק כוללות את המונח "קלות ראש", ועל כן אין ההבדל בין השתיים נעוץ בכך. אולם, בהמשך בסעיף 62(ב) לפקודה נוקט המחוקק בלשון רשלנות שהינו יסוד נפשי של היעדר מודעות כאשר אדם מן היישוב אמור להיות מודע לסכנה המתרגשת ובאה והיה פועל אחרת מכפי שפעל הנאשם. זאת לעומת תקנה 21(ג) לתקנות בה נוקט המחוקק בלשון של אי זהירות או בלא מתן תשומת לב מספקת (ת"ד 2136/05 פרקליטות מחוז ירושלים נ' שוויקי מוחמד (5.4.2005) (להלן: "עניין שוויקי").

עבירה של נהיגה בקלות ראש בהתאם סעיף 62(2) לפקודה הינה עבירה מסוג הזמנה לדין ובנסיבות בהן מתרחשת תאונת דרכים שבה נגרם נזק או חבלה לאדם, תופעל פסילת המינימום למשך 3 חודשים בהתאם לסעיף 38(2) לפקודה. לעומתה, תקנה 21(ג) אינה מחייבת פסילת רישיון.

העונשים השונים לצד שתי העבירות מביאים למסקנה כי תקנה 21(ג) לפקודה כוללת מצבים בהם חוסר הזהירות ו/או הרשלנות אינם גבוהים, זאת לעומת מצבים שבהם מדובר במידה גבוהה של חוסר זהירות ו/או רשלנות (ת"ד 10504/03 מדינת ישראל נ' ויצמן יובל, 9.12.2004).

לפיכך, נראה כי לשם הרשעה בעבירה לפי סעיף 62(2) לפקודה נדרש יסוד נפשי מחמיר, שיכול להתבטא ברמת מחשבה פלילית גבוהה יותר או נסיבות עובדתיות חמורות יותר. אלה מצדיקים את עליית המדרגה מעבירה של נהיגה

בחוסר זהירות, בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות לעבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודה. כך, סיטואציה בה משולבת התנהגות של חוסר זהירות עם פעולה עבריינית נוספת הופכת למקרה בו קיימת התנהגות רשלנית לה ניתן לייחס את סעיף 62(2) לפקודה (עניין שוויקי).

מן הכלל למקרה שלפנינו

על נסיבות התאונה לא קיימת מחלוקת. הנאשם התנגש בחלקה האחורי של העגלה שנגררה על-ידי משאית עם הג'יפ המשטרתי שבו נהג. חוסר זהירותו של הנאשם התבטא בכך שלא שמר מרחק בין הרכב בו נהג לבין העגלה שאותה גררה המשאית שהייתה לפניו.

איני סבורה כי מעובדות כתב האישום עולה רכיב נוסף המחמיר מעבר למצבים הנכנסים בגדר סעיף 21(ג) לתקנות. המדובר בתאונה של אי שמירת מרחק בין רכב אחד לאחר, ללא יסוד נפשי או עובדתי חמור יותר שתוצאותיה אינן קשות. משכך, מבלי לקבוע מסמרות בדבר, נראה כי הוראותיו של סעיף 62(2) לפקודה אינן תואמות את נסיבות כתב האישום וכי תקנה 21(ג) לתקנות, בה הודה הנאשם, תואמת את הנסיבות דנן.

מעיון בפסיקה שהוגשה על-ידי המאשימה נראה כי אין היא תואמת את המקרה שלפנינו. בפסקי הדין מדובר במקרים בהם קיים שילוב של התנהגות בחוסר זהירות עם פעולה עבריינית נוספת שהופכת את ההתנהגות לרשלנית בהתאם לדרישת סעיף 62(2) לפקודה.

סוף דבר

אני מזכה את הנאשם מעבירה של נהיגה בקלות ראש, בניגוד לסעיף 62(ב) לפקודה.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של בניגוד לתקנה 21(ג) לתקנות.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של גרימת נזק לאדם ולרכוש, בניגוד לתקנה 21(ב) לתקנות.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של אי שמירת מרחק, בניגוד לתקנה 49 לתקנות.

ניתנה היום, ב' אייר תשע"ט, 7 מאי 2019, במעמד הצדדים.